Charles Dickens

OSUL DE PEȘTE FERMECAT

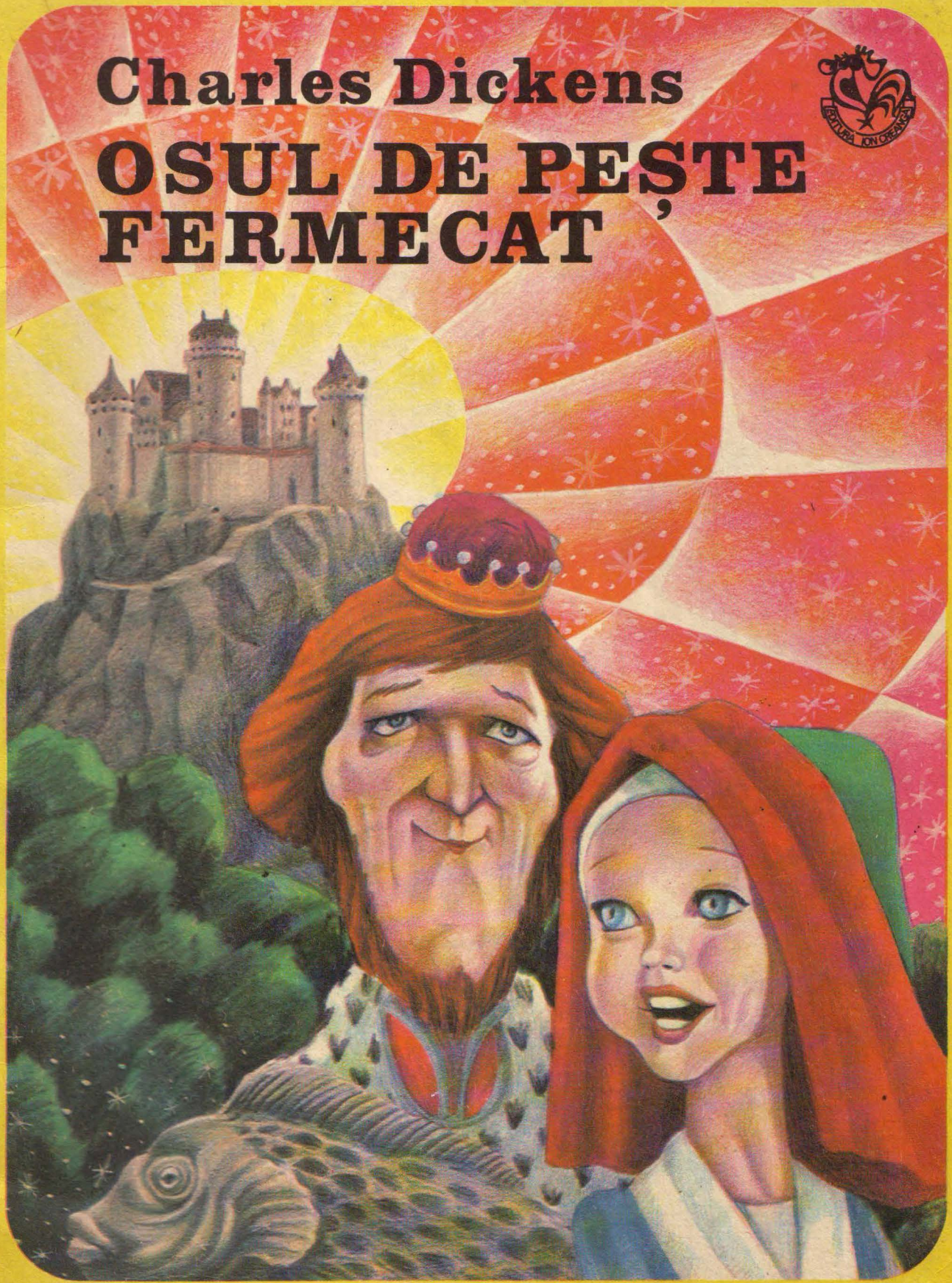

Charles Dickens

OSUL DE PEȘTE FERMECAT

în românește de
Antoaneta Ralian

ilustrații de
IACOB DESIDERIU

EDIȚIA a II-a

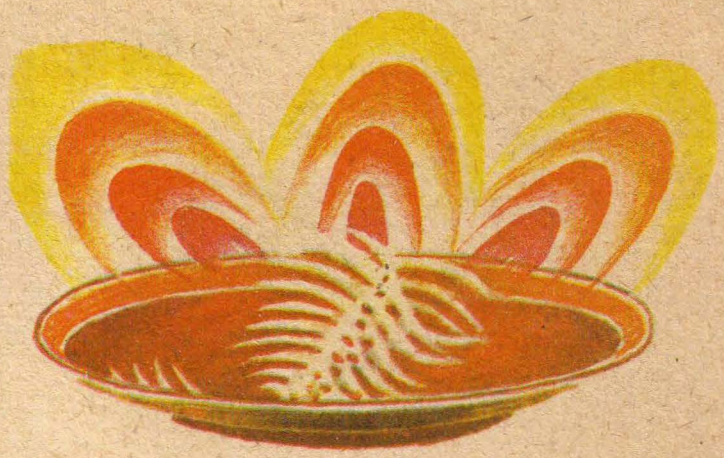

A fost odată un rege, și regele ăsta era însurat cu o regină; regele era cel mai voinicos din tot neamul bărbătesc, iar regina, cea mai drăgălașă din tot neamul femeiesc. Regele era de meserie slujbaș la cîrmuire. Regina era fiica unui medic de țară.

Aveau nouăsprezece copii, dar numărul acestora sporea întruna. Șaptesprezece dintre copii îi purtau de grijă mezinului, iar Alicia, fata cea mai mare, avea grijă de toți. Vîrstele copiilor se înșirau de la șapte ani la șapte luni.

Și-acum, hai să luăm povestea de la capăt.

Într-o zi, regele tocmai se afla în drum spre slujbă, cînd

se opri la pescărie ca să cumpere trei sferturi de kilogram de somon, o bucată mai mult dinspre mijloc decît dinspre coadă, pe care regina (o gospodină foarte grijulie) îi ceruse să i-l trimită acasă. Domnul Murătură, negustorul, îi spuse:

— Cu plăcere, domnule. Cu ce vă mai putem servi? Bună ziua.

Regele porni mai departe spre slujbă, cam amărît; pentru că mai era mult pînă la ziua lefii, și cîțiva dintre scumpii lui copii crescuseră atît de mari, că nu mai încăpeau în haine. Nu apucă să meargă prea mult, cînd băiatul de prăvălie al domnului Murătură veni în goană după el și-i zise:

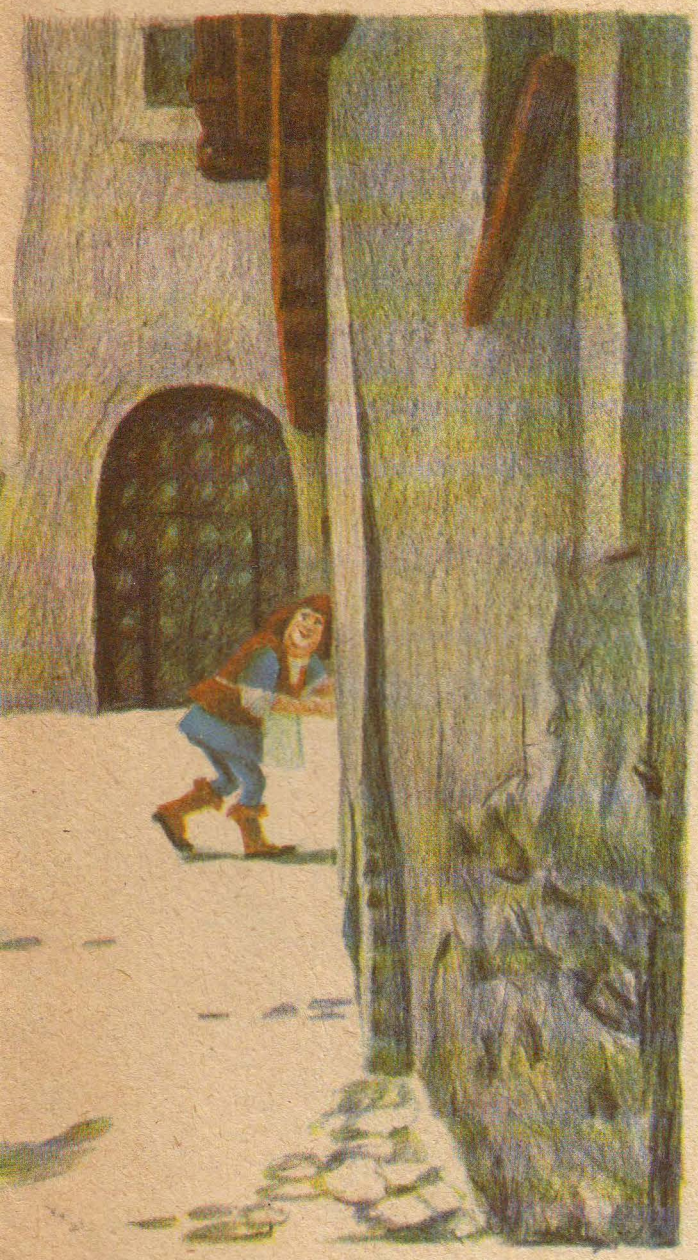

— Domnule, n-ați zărit-o cumva pe doamna cea bătrînă care a fost în prăvălia noastră?

— Care doamnă bătrînă? întrebă regele. N-am văzut nici o bătrînă.

Adevărul este că regele nu putuse s-o vadă pe doamna bătrînă, pentru că acea doamnă bătrînă fusese invizibilă pentru el, deși băiatul de prăvălie al domnului Murătură o văzuse. Pasămite, băiatul ăsta atîta împroșca și

stropea cu apă în jurul lui, și așa de sălbatic plesnea cu cîte o pereche de pești în tejghea, încît, dacă bătrîna ar fi fost invizibilă și pentru el, negreșit i-ar fi mînjit veșmintele.

Tocmai atunci, iat-o și pe doamna cea bătrînă venind în pas grăbit. Era îmbrăcată în mătase lucioasă, de cea mai fină calitate, și mirosea a levănțică uscată.

— Regele Watkins I, dacă nu mă înșel? întrebă bătrîna doamnă.

— Watkins este numele meu, răspunse regele.

— Și, dacă nu greșesc, tăticul frumoasei prințese Alicia? mai întrebă bătrîna.

— Și al încă altor optsprezece îngerași, răspunse regele.

— Ascultă! Dumneata te duci acum la slujbă, spuse doamna bătrînă.

Regele își dădu pe dată seama că bătrîna trebuie să fie o zînă, altminteri cum ar fi putut ști acest lucru?

— Ai dreptate, spuse doamna cea bătrînă răspunzînd gîndurilor lui. Eu sînt zîna Grandmarina. Ia aminte la ce-ți spun! Cînd te întorci acasă la cină, poftește-o cu bunăvoință pe prințesa Alicia să guste o bucățică din somonul pe care l-ai cumpărat adineaori.

— Mi-e teamă să nu-i cadă greu la stomac, răspunse regele.

Dar, la auzul acestei idei caraghioase, bătrîna doamnă se supără atît de rău, încît regele se sperie și cu umilință îi ceru iertare.

— Unii fac prea mult caz de faptul că ba una, ba alta cade greu la stomac, spuse bătrîna cu cel mai mare dispreț pe care este cu putință să-l torni în cuvinte. Nu fi lacom! Bănuiesc că vrei să păstrezi tot peștele pentru dumneata.

În fața acestei mustrări, regele își lăsă, spăsit, capul în piept și făgădui că n-o să mai pomenească niciodată despre mîncăruri care cad greu la stomac.

— Atunci fii bun și nu mai pomeni! spuse zîna Grandmarina. După ce frumoasa prințesă Alicia va căpăta o bucățică de somon — cum cred că se va întîmpla — vei vedea că o să lase un os de pește în farfurie. Spune-i atunci să ia osul și să-l șteargă, să-l frece și să-l lustruiască, pînă cînd o să lucească asemenea sidefului, și să-l păstreze cu grijă ca pe un dar din partea mea.

— Asta-i tot? întrebă regele.

— Aibi răbdare, domnule, îi întoarse vorba zîna Grandmarina, cu glas aspru și dojenitor. Nu-i închide omului gura înainte de a isprăvi să vorbească! Ce ți-e și cu voi, oamenii vîrstnici! Totdeauna faceți așa!

— Regele își lăsă din nou capul în piept și făgădui că n-o să mai facă niciodată așa.

— Atunci fii bun și nu mai face! răspunse zîna Grandmarina. Transmite-i prințesei Alicia toată dragostea mea și spune-i că acest os de pește e un dar fermecat, care nu poate fi folosit decît o singură dată în viață; dar în acea singură dată îi va împlini orice dorință, *numai cu condiția ca dorința să vină la momentul potrivit*. Acesta este mesajul meu. Aibi grijă cum i-l transmiți.

Regele era gata să întrebe: «Pot să aflu și eu de ce?» dar zîna se înfurie de-a binelea.

— Vrei să te lași de astea, domnule? exclamă ea izbind cu piciorul în pămînt. Zău așa, de ce una, de ce ailaltă? Voi ăștia vreți să aflați întotdeauna cauza. Ei bine, nu-i nici un fel de cauză! De ce? Uite de-aia! M-am săturat pînă peste cap de cauzele pe care le tot căutați voi, oamenii vîrstnici!

Regele se sperie cumplit cînd o văzu pe bătrîna doamnă înfierbîntîndu-se atît de tare, și-i spuse că-i pare rău dac-a jignit-o și că n-o să mai întrebe niciodată de ce.

— Atunci fii bun și nu mai întreba, se oțărî bătrîna.

Cu aceste cuvinte, Grandmarina se făcu nevăzută, iar regele merse și merse, pînă ajunse la biroul unde își avea el slujba. Acolo scrise și scrise și scrise, pînă veni vremea să se întoarcă acasă. La cină o pofti cu bunăvoință pe prințesa Alicia, întocmai cum îl povățuise zîna, să ia o bucățică de somon. Și după ce Alicia mîncă din pește și-i plăcu foarte mult, regele văzu osul pe farfurie, întocmai cum îi prezisese bătrîna, și atunci îi transmise mesajul zînei, iar prințesa Alicia avu grijă să *șteargă* osul, și să-l *frece*, și să-l *lustruiască*, pînă luci ca sideful.

Și uite că, a doua zi dimineață, cînd regina dădu să se scoale, începu să se vaite: «Vai, vai, cum mă mai doare capul! Cum mă mai doare capul!» După care leșină.

Prințesa Alicia, care din întîmplare se ivise în ușă pentru a întreba ce să servească la gustarea de dimineață, se înspăimîntă cînd o văzu pe regeasca sa mamă în asemenea stare și sună din clopoțel chemîndu-l pe Peggy, căci așa se numea șambelanul lor. Dar aducîndu-și aminte unde se găsea sticluța cu săruri, se urcă pe un scaun și o luă; după aceea se urcă pe un alt scaun de lîngă pat și ținu sticluța cu săruri la nasul reginei; apoi se dădu jos și aduse puțină apă; după care sări din nou pe scaun și umezi fruntea reginei; și, pe scurt, cînd șambelanul își făcu intrarea, buna regină tocmai îi spunea micuței prințese:

— Ce înțeleaptă ești! Eu însămi nu m-aș fi putut descurca mai bine!

Dar nu aceasta a fost partea cea mai supărătoare din boala reginei. O, nu! A bolit greu și vreme îndelungată. Prințesa Alicia îi supraveghea pe cei șaptesprezece prinți și prințese ca să nu facă gălăgie, îl îmbrăca și-l dezbrăca și-l legăna pe mezin, fierbea ceaiul în ceainic, încălzea supa, scotea cenușa din vatră, o îngrijea pe regină și-i dădea doctoria, făcea tot ce putea, și era ocupată, ocupată,

ocupată, pe cît de ocupată putea ea să fie; căci la palat nu erau mulți slujitori, și aceasta din trei motive: întîi pentru că regele era cam sărăntoc, al doilea pentru că nu părea să mai existe vreo posibilitate de a fi ridicat în grad, și al treilea pentru că ziua lefii părea la fel de îndepărtată și de micuță ca o stea de pe cer.

Dar, în dimineața cînd leșinase regina, unde se găsea osul de pește fermecat? Păi, unde decît în buzunarul prințesei Alicia! Fusese gata să-l scoată pentru a o readuce pe regină în simțiri, cînd se răzgîndise, îl pusese la loc și pornise să caute sticluța cu săruri.

În dimineața aceea, după ce regina își recăpătă cunoștința și ațipi un pic, prințesa Alicia se repezi sus pe scări ca să destăinuiască o taină cu totul deosebită unei prietene în care avea o încredere cu totul deosebită; prietena era o ducesă. Lumea bănuia că ar fi fost o păpușă; dar era într-adevăr ducesă, cu toate că nimeni nu știa acest lucru în afară de prințesa Alicia.

Această taină cu totul deosebită era legată de osul de pește fermecat, a cărui poveste ducesa o cunoștea foarte bine, pentru că prințesa nu-i ascundea nimic, nimic. Prințesa îngenunche la marginea pătucului pe care se odihnea ducesa, complet îmbrăcată și cu ochii larg deschiși, și-i șopti taina la ureche. Ducesa zîmbi și dădu din cap. Lumea ar fi putut bănui că niciodată nu zîmbea și nu dădea din cap; dar ducesa făcea adeseori aceste lucruri, cu toate că nimeni nu le vedea în afară de prințesă.

După aceea, prințesa Alicia se grăbi să coboare iar, ca să stea de veghe la căpătîiul reginei. Adeseori stătea singură de veghe în camera reginei; dar serile, în tot timpul cît a durat boala, a vegheat împreună cu regele. Și seară de seară, regele se uita la ea cu o privire supărată, întrebîndu-se de ce oare nu folosește osul de pește fermecat.

Ori de cîte ori observa acest lucru, Alicia se repezea pînă sus și-i șoptea din nou ducesei taina la ureche, adăugînd:

— Oamenii vîrstnici își închipuie că în ceea ce facem noi, copiii, nu există niciodată o judecată sau un înțeles.

Iar ducesa, cu toate că era cea mai distinsă dintre toate ducesele care au existat vreodată, îi făcea cu ochiul.

— Alicia, i se adresă regele într-o seară, cînd fata îi ură noapte bună.

— Da, tăticule.

— Ce s-a întîmplat cu osul de pește fermecat?

— E în buzunarul meu, tăticule.

— Credeam că l-ai pierdut.

— O, nu, tăticule!

— Sau că ai uitat de el.

— Nu, nici gînd, tăticule.!

Într-o altă zi, micul și arțăgosul cîine mops din vecini se năpusti la unul dintre prinților, care se întorsese de la școală și tocmai urca scările, și-l sperie atît de rău încît băiatul își pierdu capul: intră cu mîna într-un geam și sîngeră, și sîngeră, și sîngeră. Cînd ceilalți șaptesprezece prinți și prințese îl văzură sîngerînd, sîngerînd și sîngerînd, se speriară și ei, și-și pierdură capul, și începură să răcnească toți odată pînă cînd cele șaptesprezece fețișoare li se învinețiră. Dar prințesa Alicia își puse pe rînd palma peste cele șaptesprezece guri și-i sfătui să se potolească pentru a nu o tulbura pe regina bolnavă. Apoi vîrî mîna prințului rănit într-un vas cu apă rece și proaspătă, în timp ce prinții ceilalți priveau cu de două ori șaptesprezece fac treizeci și patru — scrii patru și trei — ochi; apoi Alicia cercetă mîna prințului să vadă

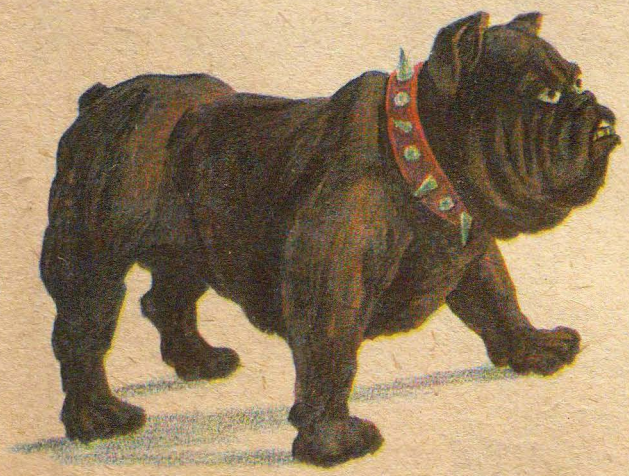

dacă n-au rămas așchii de sticlă, dar din fericire nu rămăsese nici una. După aceea se adresă către doi prinți cu piciorușe durdulii, care, deși micuți, erau foarte voinici:

— Aduceți-mi regescul sac cu petice: trebuie să croiesc și să cos și să tai și să mă descurc.

Așadar, cei doi prințișori tîrîră după ei regescul sac cu petice și-l traseră pînă acolo; iar prințesa Alicia se așeză pe podea, cu o pereche de foarfeci mari și un ac cu ață, și croi, și cusu, și tăie și se descurcă, pînă făcu un bandaj, îl legă și bandajul se potrivi de minune; și cînd isprăvi toată treaba, îl văzu pe rege, tăticul ei, uitîndu-se din ușă.

— Alicia!

— Da, tăticule.

— Ce-ai făcut acolo?

— Am croit, am cusut, am tăiat și m-am descurcat, tăticule.

— Unde-i osul de pește fermecat?

— În buzunarul meu, tăticule.

— Credeam că l-ai pierdut.

— O, nu, tăticule!

— Sau că ai uitat de el.

— Nu, nici gînd, tăticule!

După aceste cuvinte, Alicia se repezi pînă sus la ducesă și-i povesti tot ce s-a întîmplat, și-i șopti din nou taina la ureche; iar ducesa își scutură zulufii bălăiori și rîse cu buzele ei trandafirii.

Bun! Și într-o altă zi, mezinul căzu sub grătarul din vatră. Cei șaptesprezece prinți și prințese erau deprinși cu lucrul ăsta; pentru că ei mereu cădeau ba sub grătar, ba pe scări; dar mezinul încă nu era deprins, și se alese cu un cucui cît toate zilele în frunte și cu un ochi vînăt. Sărmanul puișor se rostogolise din poala prințesei Alicia în timp ce aceasta, încinsă cu un șorț mare, aspru și gros, care aproape că-i tăia răsuflarea, se așezase la gura sobei din bucătărie și începuse să curețe napi pentru supa de la cină; Alicia ajunsese să facă această treabă, pentru că bucătăreasa regală fugise în acea dimineață cu marea ei iubire, un soldat lung și deșirat, dar foarte cherchelit. Și

atunci cei șaptesprezece prinți și prințese, care plîngeau ori de cîte ori i se întîmpla unuia dintre ei cîte ceva, se porniră și acum să plîngă și să urle cît îi ținea gura. Dar prințesa Alicia (care nu se putu împiedica să plîngă și ea un pic) le ceru liniștită să se domolească, pentru a nu o tulbura pe regina aflată sus, care se înzdrăvenea văzînd cu ochii, și le spuse:

— Țineți-vă gura cu toții, maimuțoi obraznici ce sînteți, în timp ce eu examinez bebelușul.

Apoi îl examină pe mezin și constată că era întreg; și-i lipi un fier rece pe sărmanul ochișor, și-i dezmierdă sărmana fețișoară, iar copilul îi adormi în brațe. Atunci le spuse celor șaptesprezece prinți și prințese:

— Mă tem să-l las din brațe, ca nu cumva să se deștepte și să simtă iarăși durerea; așadar, fiți buni și faceți voi pe bucătarii.

Cînd auziră aceasta, copiii săriră în sus de bucurie și începură să-și croiască din ziare vechi tichii de bucătar. Așa încît Alicia le dădu unuia cutia cu sare, și altuia grăunțele de orz, și altuia verdețurile, și altuia napii, și altuia morcovii, și altuia ceapa, și altuia cutia cu mirodenii, pînă ajunseră cu toții bucătari, alergînd fiecare la treaba lui, în timp ce ea ședea la mijloc, cu răsuflarea tăiată din pricina șorțului aspru și gros, oblojindu-l pe mezin.

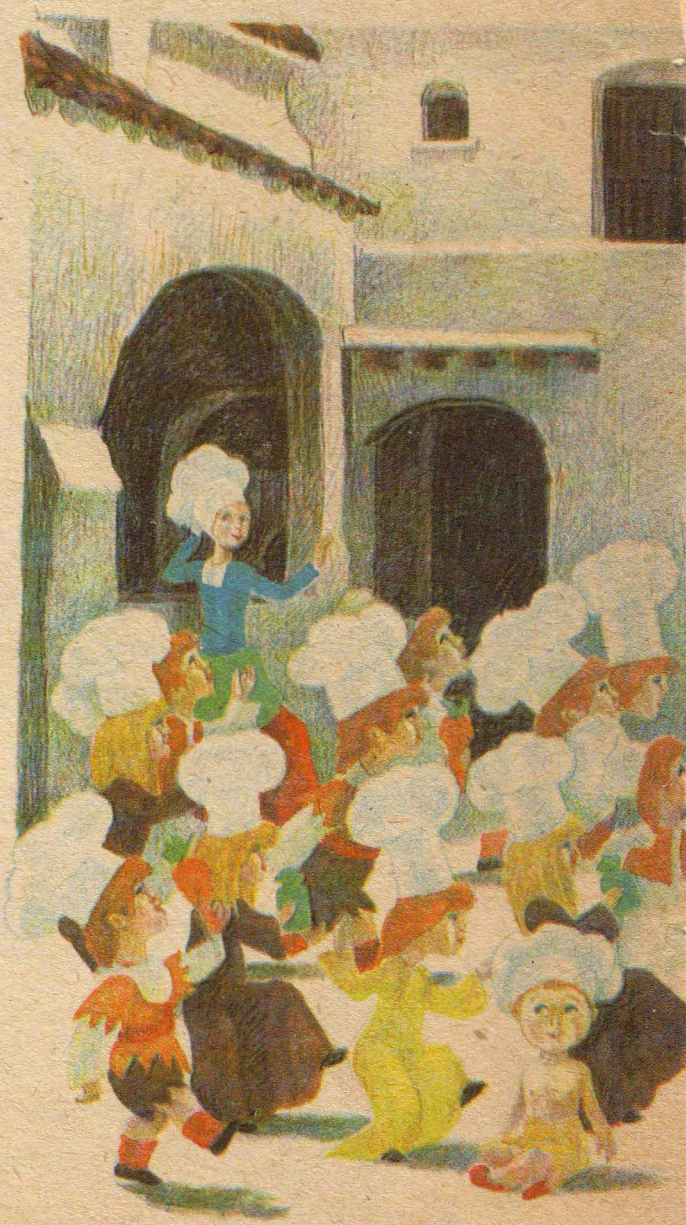

Curînd supa fu gata; iar mezinul se deșteptă surîzînd ca un îngeraș și fu așezat în poala celei mai cuminți dintre prințese, în vreme ce restul prinților și prințeselor, privind-o pe prințesa Alicia cum toarnă supa din oala plină-ochi, se înghesuiră într-un ungher îndepărtat al bucătăriei, de teamă să nu-i stropească și să nu-i opărească (pentru că lor mereu li se întîmpla cîte un pocinog). Cînd supa fu turnată în farfurii, scoțînd aburi frumoși și mirosind ca un buchet de flori, numai bună să fie mîncată, copiii bătură din palme. Acest lucru îl făcu și pe mezin să bată din palme; și aceasta,

precum și faptul că arăta caraghios de parcă i se umflase falca de la o măsea, îi făcu pe toți prinții și pe toate prințesele să izbucnească în rîs. Așa încît prințesa Alicia le spuse:

— Rîdeți și fiți cuminți; și după-masă o să-i facem mezinului un cuibușor pe jos, într-un colț, iar el o să șadă în cuibușor și o să privească la dansul celor optsprezece bucătari.

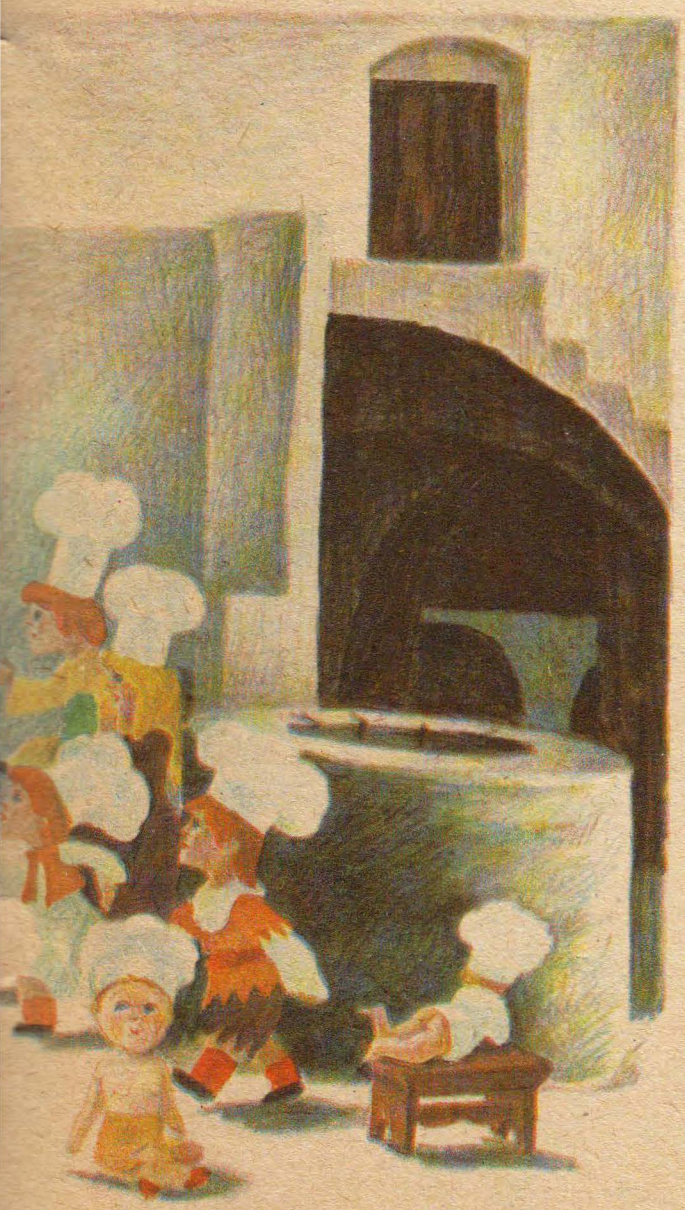

Aceasta îi încîntă pe prințișori și pe prințese, care mîncară supa pînă la ultima picătură, spălară farfuriile și tacîmurile, curățară masa și o împinseră într-un colț; și după aceea, cu tichiile de bucătar pe cap, și împreună cu prințesa Alicia în șorțul ei aspru și gros, ce aparținea bucătăresei care fugise cu marea ei iubire, un soldat lung și deșirat dar foarte cherchelit, jucară hora celor optsprezece bucătari în fața îngerașului de mezin, care uită de cucuiul din frunte și de ochiul vînăt, și gunguri de bucurie.

Și din nou prințesa Alicia îl văzu pe regele Watkins I, tatăl ei, stînd în ușă și uitîndu-se, iar el o întrebă:

— Ce-ai făcut Alicia?
— Am gătit și m-am descurcat, tăticule.
— Și altceva ce-ai mai făcut, Alicia?
— I-am înveselit pe copii, tăticule.
— Unde-i osul de pește fermecat, Alicia?
— În buzunarul meu, tăticule.
— Credeam că l-ai pierdut.
— O, nu, tăticule!
— Sau că ai uitat de el.
— Nu, nici gînd, tăticule!

Atunci regele scoase un suspin atît de sfîșietor, și păru atît de abătut, și se așeză cu atîta amărăciune, rezemîndu-și capul în palmă și cotul pe masa de bucătărie împinsă într-un colț, încît cei șaptesprezece prinți și prințese se strecurară ușurel afară din încăpere și-l lăsară singur cu prințesa Alicia și cu îngerașul de mezin.

— Ce s-a întîmplat, tăticule?
— Sînt sărac lipit pămîntului, copila mea.
— Nu mai ai bani deloc, tăticule?
— Nici o lescaie, copila mea.
— Și nu există nici un mijloc să faci rost de bani, tăticule?
— Nici un mijloc, răspunse regele. Am încercat din răsputeri, am încercat în fel și chip.

Cînd auzi aceste din urmă cuvinte, prințesa Alicia începu să-și vîre mîna în buzunar, unde păstra osul de pește fermecat.

— Tăticule, spuse ea, cînd un om a încercat din răsputeri, și a încercat în fel și chip, înseamnă că a făcut tot, absolut tot ce i-a stat în putință?

— Fără îndoială, Alicia.

— Cînd un om a făcut tot, absolut tot ce i-a sta lui în putință și nu a izbutit, atunci cred că se poate socoti că e momentul potrivit pentru a cere ajutor de la alții.

Aceasta era taina legată de osul de pește fermecat, taina pe care o descoperise Alicia în cuvintele zînei Grandmarina, și pe care i-o șoptise de atîtea ori la ureche frumoasei distinsei ei prietene, ducesa.

Așa încît scoase din buzunar osul de pește fermecat, pe care îl șterse, și-l frecase, și-l lustruise pînă cînd începuse să lucească asemenea sidefului; îl duse la buze, sărutîndu-l ușor, și-și rosti dorința: să fie ziua de leafă. Și pe dată se făcu ziua de leafă; iar simbria regelui începu să curgă pe coș zornăind și țopăind în mijlocul podelei.

Dar asta nu înseamnă nici jumătate din cîte s-au întîmplat — nu, nici măcar un sfert; pentru că îndată după aceea, cît ai bate din palme, buna zînă Grandmarina se ivi

în bucătărie într-o caleașcă trasă de patru păuni, avîndu-l în spate pe băiatul de prăvălie al domnului Murătură, înveșmîntat numai în argint și în aur, cu o pălărie țuguiată, părul pudrat, ciorapi din mătase trandafirie, baston bătut în pietre scumpe și un buchet de flori. Și iată-l pe băiatul de prăvălie al domnului Murătură numai ce sare jos din caleașcă ținîndu-și pălăria țuguiată în mînă și, cu o politețe

desăvîrșită (fiindcă se schimbase cu totul, prin vrajă) îi întinde Grandmarinei mîna, ajutînd-o să coboare; și iat-o acum pe ea, în veșmîntu-i bogat din mătase lucioasă, răspîndind parfum de levănțică uscată și făcîndu-și vînt cu un evantai sclipitor.

— Alicia, draga mea, spuse această încîntătoare bătrînă zînă, ce mai faci? Sper că ești bine. Sărută-mă.

Prințesa Alicia o sărută; apoi Grandmarina se întoarse către rege și-i spuse pe un ton cam înțepat:

— Vrei să fii bun?

Regele îi răspunse că nădăjduiește să fie astfel.

— Bănuiesc că *acum* ai înțeles cauza pentru care fina mea aici de față — o sărută din nou pe prințesă — nu a apelat mai curînd la osul de pește, spuse zîna.

Regele făcu o sfioasă plecăciune.

— Ah! Dar pe *atunci* nu ți-ai dat seama? se informă zîna.

Regele făcu o și mai sfioasă plecăciune.

— Dorești să mai întrebi și despre alte cauze?

Regele răspunse: «Nu», și se simți copleșit de păreri de rău.

— Atunci, fii bun și trăiește fericit de-acum și pînă-n vecii vecilor.

Apoi Grandmarina își flutură evantaiul, și iată că se ivi regina strălucitor înveșmîntată; iar cei șaptesprezece prinți și prințese, care nu mai arătau prea mari pentru hainele lor, se iviră și ei, îmbrăcați din cap pînă în picioare în straie noi și cu rezerve de stofă la fiecare haină, ca să fie de unde a se da drumul. După aceea, zîna o atinse pe prințesa Alicia cu evantaiul; șorțul aspru și gros, care-i tăia răsuflarea, se făcu nevăzut, iar ea apăru deodată minunat gătită, ca o mică prințesă, în creștet cu o cunună de flori de portocal și cu un văl de argint. După aceea, bufetul din bucătărie se prefăcu de la sine într-un garderob din lemn fin, încrustat cu aur și oglinzi, plin cu rochii de toate culorile, toate pentru ea și exact pe măsura ei. După aceea, îngerașul de mezin veni și el alergînd de unul singur, iar fața și ochiul nu-i arătau deloc mai rău ci, dimpotrivă, mult

mai bine. Apoi Grandmarina ceru să fie prezentată ducesei; și, cînd ducesa fu adusă jos, cele două doamne schimbară între ele numeroase complimente.

O scurtă convorbire în șoaptă avu loc între zînă și ducesă; după care zîna rosti cu glas tare:

— Da, bănuiam eu că dumneavoastră o să vă spună totul.

Apoi Grandmarina se întoarse spre rege și spre regină și cuvîntă:

— Ne ducem în căutarea prințului Cutarepersonio. Vă rugăm să ne onorați cu prezența dumneavoastră, peste o jumătate de oră, la cununie.

Așa încît zîna și prințesa Alicia se urcară în caleașcă; iar băiatul de prăvălie al domnului Murătură o urcă pe ducesă, care șezu singură pe scăunașul din față; apoi băiatul de prăvălie al domnului Murătură strînse scara caleștii și se cocoță pe locul din spate, iar păunii își luară vînt, ținîndu-și cozile îndărăt.

Prințul Cutarepersonio ședea singur, rontăind zahăr candel și așteptînd să apuce vîrsta de nouăzeci de ani. Cînd văzu păunii, urmați de caleașcă, ivindu-se la fereastra lui, își dădu pe dată seama că urma să se petreacă ceva neobișnuit.

— Prințe, spuse Grandmarina, îți aduc mireasa.

În clipa cînd zîna rosti cuvintele de mai sus, gura prințului Cutarepersonio încetă să mai fie lipicioasă de la zahărul candel, jiletca și pantalonii vărgați i se preschimbară în catifea de culoarea piersicii, părul i se încreți, și o tichie cu pană fîlfîi în văzduh, ca o pasăre, și i se așeză drept pe creștet. La invitația zînei, prințul se urcă în caleașcă; și acolo își reînnoi cunoștința cu ducesa, pe care o mai întîlnise în trecut.

La cununie au luat parte rudele și prietenii prințului, rudele și prietenele prințesei Alicia, cei șaptesprezece prinți și prințese, mezinul, precum și o sumedenie de vecini. Cununia a fost frumoasă cum nici nu se poate spune. Ducesa a fost domnișoară de onoare și a asistat la ceremonie din amvon, unde ședea susținută de pernița de catifea de pe pupitru.

După aceea, Grandmarina a oferit un măreț ospăț de

nuntă, la care au fost servite toate mîncărurile din lume și ceva pe deasupra și s-au băut toate băuturile din lume și ceva pe deasupra. Tortul de nuntă era gingaș împodobit cu panglici din satin alb, cu argint glasat și cu crini albi, și

măsura patruzeci de metri de jur împrejur.

După ce Grandmarina a băut în cinstea tinerei perechi, iar prințul Cutarepersonio a ținut un toast, și toată lumea a strigat: «Hip, hip, ura!», zîna i-a înștiințat pe rege și pe regină că de acum încolo vor fi douăzeci și patru de zile de leafă în fiecare an în loc de douăsprezece, cu excepția anilor

bisecți cînd vor fi douăzeci și șase. Apoi se întoarse către Cutarepersonio și Alicia, cărora le grăi astfel:

— Dragii mei, veți avea treizeci și cinci de copii, care vor fi cu toții buni și frumoși. Șaptesprezece dintre copiii voștri vor fi băieți, iar optsprezece vor fi fete. Părul tuturor copiilor voștri va fi cîrlionțat de la natură. Nu vor

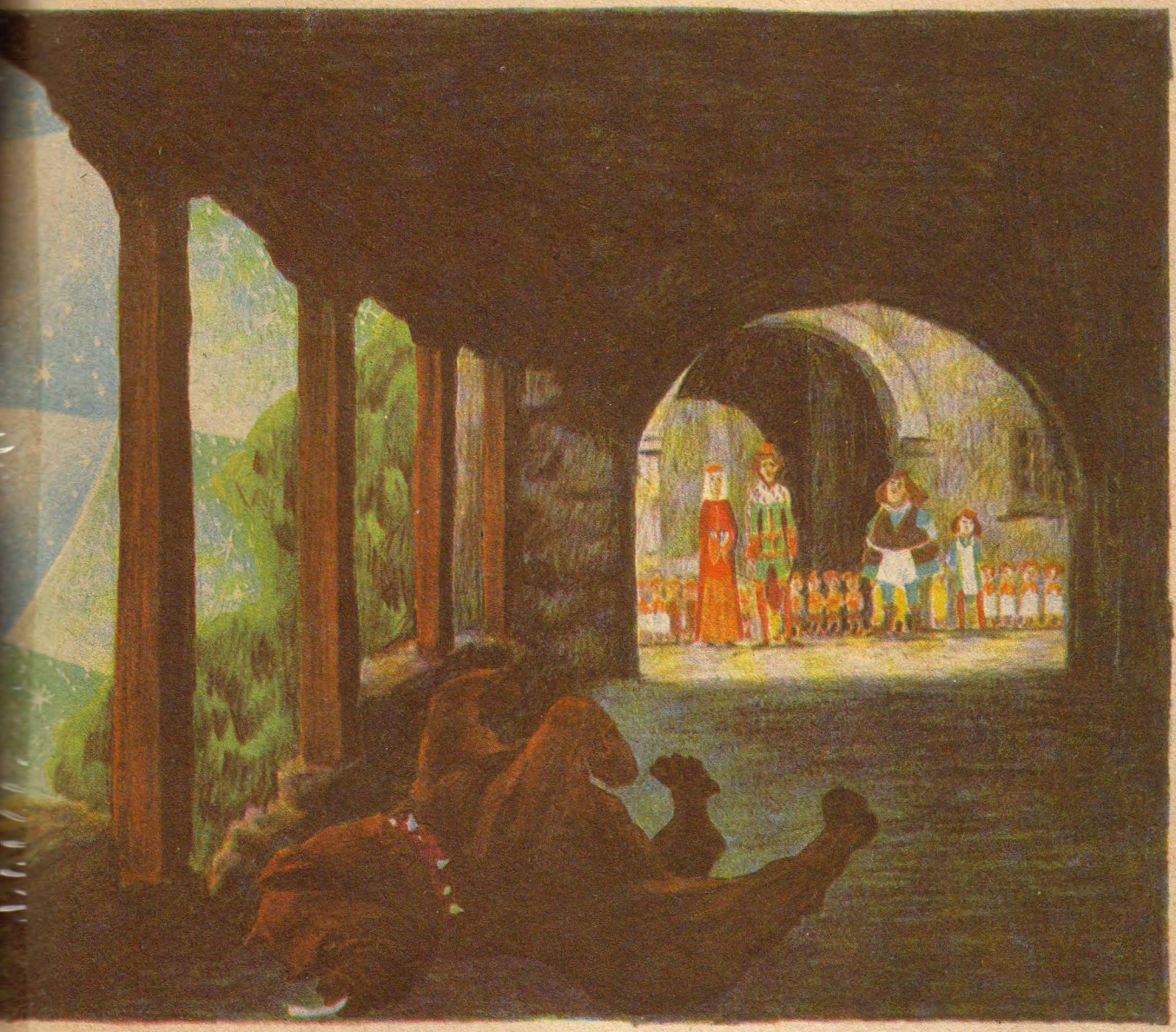

avea niciodată pojar, și se vor fi tămăduit de tuse măgărească chiar înainte de a se fi născut.

La auzul unor asemenea vești bune, toată lumea strigă din nou: «Hip, hip, ura!»

— Acum, adăugă Grandmarina în concluzie, nu ne mai rămîne decît să isprăvim și cu osul de pește.

Așa zicînd, luă osul din mîna prințesei Alicia și, cît ai zice pește, acesta zbură drept în gîtul cîinelui mops din vecini, cel rău și arțăgos, care se înecă cu el.

LECTOR : SANDU SINGER
TEHNOREDACTOR : FLORENTINA PREDA

BUN DE TIPAR : 18.01.1984.
APĂRUT : 1975 ED. I .COLI DE TIPAR : 4

TIPARUL EXECUTAT SUB COMANDA nr. 310
LA Î. P. „OLTENIA" — CRAIOVA

EDITURA ION CREANGĂ

Lei 7,50